

Láska, rozsuzování a souzení

Mezi lidmi z různých denominací můžeme někdy slyšet slova „**nesudte, abyste nebyli souzeni**“ (Matouš 7:1-5) a dále: „...každý člověk musí sám stanout před Bohem a bude volán k odpovědnosti za to, jak žil, ... nikdo, kromě Boha nevidí do srdce druhého člověka a nemůže tak objektivně posoudit jeho vztah s Bohem a to, jestli je spasený.“ Duchovní a náboženský život druhých je chápán jako soukromá věc, která je pro ostatní lidi částečně nebo zcela „tabu“, a tedy jakákoliv kritika je považována za souzení a nedostatek tolerance. Podobně lidé přistupují i k rozsuzování učení různých denominací. Pokud je ale učení nějaké denominace nebiblické a falešné, je nutné to posoudit, vyvodit správný závěr a připustit, že takováto denominace jde po špatné cestě.

V následujících odstavcích se budeme zabývat otázkou jak přesvědčení, že „člověk by neměl nebo nesmí posuzovat druhého“ stojí ve světle křesťanského učení a života.

Obsah

- 1 Rozdíl mezi posuzováním a souzením
- 2 Jakou roli má posouzení v osobním vztahu s Bohem?
- 3 Role rozlišování mezi křesťany

⚓ 1 Rozdíl mezi posuzováním a souzením

Mnoho lidí pokládá posuzování a souzení za to samé, přesto **je ale mezi těmito výrazy významný rozdíl**. Slovo posuzování nemusí mít nutně negativní význam, protože znamená zaujmout postoj k tomu, co je dobré a zlé, znamená to uplatnit biblické principy v každodenních situacích. Rozlišování mezi dobrým a zlým je v duchovních otázkách stejně tak důležité, jako v jiných věcech každodenního života. Pro mnoho lidí slovo posuzování skrývá špatný postoj. Posuzování, které ale vychází z touhy poznat pravdu, je prvním krokem k tomu, být schopný pomoci. Pokud motivace pomoci druhému chybí, potom se i zcela spravedlivé a správné posouzení může skutečně obrátit v nemilosrdné odsouzení bez lásky. V Bibli je několik veršů, které mluví proti sebespravedlivému, povýšenému a farizejskému odsuzování (např. Matouš 9:9-13; Lukáš 18:9-14). V následujícím známém, ale bohužel také často nesprávně používaném podobenství, **Ježíš odmítl právě takový postoj bez lásky:**

Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Anebo jak to, že říkáš svému bratru: „Dovol, ať ti vyjmu třísku z oka“ - a hle, trám ve tvém vlastním oku! Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra. (Matouš 7:1-5)

Podstata tohoto podobenství spočívá ve varování namyšleného a pokryteckého člověka, který zdůrazňuje hříchy druhého, bez toho, aby si uvědomil své vlastní. **V podobenství není řečeno nic proti odstraňování třísky z oka bratra**, Ježíš odmítl špatný postoj a motiv, sebespravedlnost a nepřipravenost bojovat o vlastní změnu. Ježíšova ústřední myšlenka je, abychom viděli naléhavost nejprve posoudit sami sebe a uvědomili si závažnost vlastních nepravostí. Potom budeme schopni pomoci druhým. „Proč hledíš na třísku ... ale nevíš si trám ve vlastním oku?“ Příklad hříchu k třískám nepodporuje rozšířený názor, že

hříchy/třísky druhé osoby nejsou moje věc“, **protože s třískou v mém nebo i v cizím oku by měl být nespokojen každý člověk.** Stejně podobenství najdeme i v Lukášově evangeliu 6:37–42, kde je ještě jasnější, že **Ježíšův záměr byl varovat proti nelásce a odsuzování:**

Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. (*Lukáš 6:37*)

Poselství podobenství, která v Matouši 7 nebo Lukáši 6 následují, jsou také spojena se střízlivou kritikou a posouzením. Nutí nás k otázkám: „kdo je ten, co si nezaslouží dostat naše perly?“, „který je ten, co nevstoupí do Božího království?“ (Matouš 7:6,15–23). V Lukáši 6:43–46 nás zase Ježíš učí, že falešné učitele poznáme podle jejich ovoce. Z těchto příkladů vidíme, že Ježíš neodmítal kritický přístup a rozlišování.

✞ 2 Jakou roli má posouzení v osobním vztahu s Bohem?

V tomto světě zkaženém hříchem, abychom se mohli na někoho zcela spolehnout, musíme si ho nejprve dobře prověřit (2. Korintským 11:14–15). **Bůh** ale, ze své milosti a lásky, **nám zjevil sebe sama, umožnil lidstvu se k němu přiblížit a odhalil zlobu a hřích** (Janovo ev. 15:22–24).

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili, „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (*Janovo ev. 8:31–32*)

„Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.“ (*Janovo ev. 15:14–15*)

S Bohem je možné žít jen tehdy, pokud člověk přijme nabídku jeho milosti a žije v pravdě, kterou On položil jako základ (Římanům 12:1–2). **Nalezení pravdy** a hlavně život v pravdě, stejně tak jako odkrývání a **zdržování se klamu** je proto nevyhnutelnou **nutností**. Ten, kdo toto neuvádí do praxe, může snadno minout cestu vedoucí k věčnému životu.

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. (*Matouš 7:13–14*)

Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě. (*Janovo ev. 4:23–24*)

Mějte se na pozoru, abyste nepřišli o to, na čem jste pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu. Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna. (*2. list Janův 8–9*)

Když někdo připravuje jídlo s houbami, cožpak se nejprve neujistí, že každá houba je jedlá a není tam žádná jedovatá? Stejně tak musíme být obezřetní a pozorní ve **věcech týkajících se Boha a nebrat je na lehkou váhu.**

Jsou věci, na které mohou mít lidé různé názory a všichni mohou mít svým způsobem pravdu. Někdo si

třeba myslí, že je lepší, aby mu na balkóně rostly muškáty, jiný si tam zasadí fuchsie. Jsou ale věci, o kterých takto smýšlet nebo se vyjadřovat nemůžeme, aniž bychom žili v klamu nebo lhali — **kdydva různé názory nemohou být zároveň správné**. Když například dítě ukáže na muchomůrku zelenou a zeptá se, zda je ta houba pro člověka jedovatá nebo jedlá, je jen jedna správná odpověď. Nebo když máme odpovědět na otázku, zda se Země točí kolem slunce či naopak. **Jsou to otázky, které se týkají reality**.

Stejně tak je to s poznáním o Bohu. Nemůžeme o Něm vědět všechno, můžeme znát ale to, co nám On sám o sobě ukazuje ze svého stvoření, skrze naše svědomí, skrze proroky, které poslal a hlavně skrze svého Syna Ježíše Krista. O tom všem se můžeme dozvědět v Jeho Slovu — v Bibli. **To, co si myslíme o Bohu není jen otázka vkusu, osobního založení nebo vlivu okolí, ale pravdy, na které se zakládá náš vztah s Ním**.

Nemohou mít oba lidé pravdu, když jeden tvrdí, že Bůh stvořil některé lidi pro zatracení a druhý, že ne; když jeden věří, že Duch Svatý je osoba a druhý ne; když si někdo myslí, že věřící člověk může odejít od Boha a druhý to popírá; když jeden říká, že člověk je hříšný již od své přirozenosti a druhý říká, že to tak není; když se někdo domnívá, že peklo existuje a jiný jeho existenci popírá.

Mohli bychom zmínit ještě jiné příklady toho, čemu lidé v různých „křesťanských“ skupinách věří. Tato přesvědčení nejsou jen abstraktní teologií, ale mají zásadní vliv na život těch, kdo jim věří, ovlivňují jejich postoj a jednání vůči Bohu a lidem. Bůh ale chce dát poznat pravdu každému, kdo se hluboce rozhodne ji hledat. Bude se ptát, jaký Bůh je, jak žít život, který se mu líbí, v čisté víře a lásce. **V Bibli najdeme mnoho povzbuzení k posuzování sebe, druhých a všeho**.

I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla - ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. *(Efezským 5:8-11)*

Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě. *(1. Tesalonickým 5:19-22)*

Střežte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláčí fíky? Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce. Každý strom, který nedává dobré ovoce, bude vyřazen a hozen do ohně. A tak je poznáte po jejich ovoci. *(Matouš 7:15-20)*

⚓ 3 Role rozlišování mezi křesťany

Posuzování je nepostradatelným projevem lásky. Abychom mohli někomu pomoci tak, jak si to Bůh přeje, musíme porozumět jeho vztahu s Bohem, a to včetně nedostatků. Musíme posoudit jeho život a skutky.

Ve světě je přijímána kritika velmi osobně, protože většina lidí je příliš pyšná ji přijmout. Proto je pro mnoho lidí jednodušší obejít konfrontaci s druhým, kdy ho postaví tvář v tvář jeho chybám a volají ho k obrácení. Tak to ale mezi křesťany být nemá.

Důsledky toho, že se křesťanské komunity již v prvních stoletích vydaly po **jednodušší cestě**:

- **Křesťané se uzavřeli vůči svým bratrům a sestrám.** Upřímný přístup k sobě navzájem a bratrská láska přestaly být přirozené, nikdo již nemohl skutečně vědět, v jakém duchovním stavu je jeho bratr nebo sestra před Bohem.
- S poklesem vzájemného **napomínání** v církvi vymizelo i **úsilí o posvěcení**. „Méně závažné“ hříchy zůstaly skryty a společenství uplatňovalo přísnější měřítko jen v případech zjevných hříchů, které často dospěly do rozměrů porovnatelných se světem.
- Nedostatek **potřebné pomoci**, napomenutí a povzbuzení nebo i připravenosti vyloučit zatvrzelé křesťany připravil živnou půdu pro skryté hříchy. To vše otevřelo cestu pseudo-křesťanskému životu v rámci církve, to znamená, že ve shromáždění byli spolu se skutečnými křesťany falešní křesťané a nevěřící.
- **Lidé pohotiví k činům a mající dobré organizační schopnosti**, kteří dělali na ostatní v zásadě dobrý dojem, získali autoritu a vedoucí postavení ve sborech, bez toho, aby jejich rozhodování a jednání bylo zkoumáno, jak tomu bylo dříve mezi vícero (sobě rovnými) staršími^[1] (Skutky 20:28).
- **Jako důsledek těchto změn** se křesťanská společenství otevřela falešným učitelům a falešným představám o Bohu. Církev přestala být příkladem, který usvědčuje svět a volá ho k obrácení.

Bible, která tato nebezpečí předvídá, **nás motivuje nést zodpovědnost za naše bratry a sestry v Kristu, napomínat je a povzbuzovat**. Takto je možné uchovat si ve shromáždění lásku, poslušnost a čistotu podle Boží vůle.

Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. (*Židům 3:12-13*)

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ‚ÚSTY DVOU NEBO TŘÍ SVĚDKŮ BYLA POTVRZENA KAŽDÁ VÝPOVĚĎ‘. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církve, ať je ti jako pohan nebo celník. (*Matouš 18:15-17*)

Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte. Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. **ODSTRAŇTE TOHO ZLÉHO ZE SVÉHO STŘEDU!** (*1. Korintským 5:11-13*)

Vedle naléhavého volání k povzbuzování ostatních věřících, najdeme v Bibli mnoho příkladů o tom, jak **křesťané střežili učení církve, která je „sloupem a oporou pravdy“**. (**1. Timoteovi 3:15**)

Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. [...] My jsme z Boha; kdo zná Boha, slyší nás, kdo není z Boha, neslyší nás. Podle toho rozeznáváme ducha pravdy a ducha klamu. (*1. list Janův 4:1-6*)

Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou

zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři.
(Zjevení 2:2)

Z následujících veršů je možné dobře vidět, že **když chtěli křesťané pomoci druhým k obrácení, posuzování v tom hrálo nepostradatelnou roli:**

Budou-li všichni mluvit prorocky a přijde tam člověk nevěřící nebo nezasvěcený, bude vším, co slyší, souzen a usvědčován, vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokoří se před Bohem a vyzná: „Vskutku je mezi vámi Bůh!“ (1. Korintským 14:24–25)

Ježíš často poukazoval na to, co lidi vzdalovalo od Boha a od něho (např. Matouš 23:37–54 a 19:16–22). Pokud si i my přejeme, aby se druzí k Bohu přiblížili, **musíme následovat Ježíšův příklad** i pokud to přinese konflikty a odmítnutí. (2. Timoteovi 4:14–15)

Ze všech těchto příkladů je vidět, že **posuzování nemá negativní význam. Je to důležitá součást lásky k Bohu, mezi křesťany, lásky k pravdě a ke všem ostatním lidem.**

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. <https://www.krestane.info/struktura-cirkve-urady-nebo-ulohy/>

© 2022 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamena, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.